

thingsmand for 1ste Kreds (Clausen) er udtalt den Anskuelse, at den sidste Bestemmelse i § 2 helst maatte bortfalde, da erkjender jeg, at der om Hensigtsmæssigheden af denne Bestemmelse kan være forskellige Meninger, men denne Bestemmelse er, saaledes som det i Motiverne er udviklet, optagen i Lighed med hvad der gjaelder i flere fremmede Lovgivning, og den svarer ogsaa nærmest til den Retstilstand, der tidligere har bestaaet her, idet efter Frdn. af 7de Januar 1741 denne Ret tilkommer ikke blot Livsarvingerne, men ogsaa andre Arvinger. Naar den ærede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) ved den samme Paragraph har opkastet Tvivl om, hvorvidt Forlæggerens Ret strækker sig, naar der ikke er oprettet en udtryffeligt Contract om Omfanget af hans Ret, da kan jeg erklære mig enig med ham i, at Retstilstanden opfattes saaledes, at der tilkommer Forlæggeren den mindste Ret, som kan uledes af det mellem ham og Forfatteren bestaaende Forhold, altsaa at der ikke indrømmes Forlæggeren større Ret end den, der klart fremgaaer af Forholdet, saa at det altsaa er Forlæggeren, hvem Beviisbyrden i saa Henseende paahviler. Iøvrigt veed jeg ikke rettere, end at det er en almindelig Regel ved at afhænde sin Ret til at udgive Skrifter, at man f. Ex. bestemmer, i hvilket Antal Exemplarer de skulle trykkes, og deraf vil altsaa fremgaae, at naar det Antal Exemplarer er trykt og afhændet, som man har forhandlet om, og Forlæggeren vil have flere, maa han oprette en ny Contract med den kommende Forfatter. Hvad angaaer den Tvivl, der er fremsat ved § 4, om den, der har foranstaltet f. Ex. et Literaturlexikon udarbejdet, eller Forlæggeren til et saadant skal betragtes som Forfatter, da er det vistnok et meget tvilsomt Spørgsmaal, som man ikke kan afgjøre, uden man meget nøie kjender de Forhandlinger, der om dette Forhold have fundet Sted. I nogle Tilfælde troer jeg, at man maa komme til det Resultat, at Forlæggeren maa betragtes som Forfatter, og i andre Tilfælde til det modsatte Resultat; det vil ganske beroe paa Indholdet af den Overenskomst, der er sluttet mellem de Paagjældende, sammenholdt med hvad Sagens Natur ellers tilstjer. — Hvad § 11 angaaer, maa jeg an-

see det for tvilsomt, at et Dylag maa betragtes som udsolgt, naar der ikke hos Forlæggeren er flere Exemplarer tilbage. Naar man har henvendt sig til den Boghandler, der har forlagt Værket, og ikke der kan faae Exemplarer af det omhandlede Værk, maa det anses for at være udsolgt; andre Steder kan man jo nemlig ikke godt henvende sig for at faae Kundskab om, hvorvidt et Værk er udsolgt eller ikke. Hvad angaaer den til § 12 Nr. 2 fremsatte Tvivl om, hvorvidt Betegnelsen af de der angivne Tilfælde er udtømmende, erkjender jeg, at det kan være rigtigt, at det af den ærede Landsstingsmand nævnte Exempel maa gaae ind derunder, og at altsaa Betegnelsen ikke er aldeles udtømmende. Derimod kan jeg ikke med ham finde, at der kan være Tvivl om Forstaaelsen af § 13. Jeg maa saavel med ham som med den ærede sidste Taler være enig i, at den Naade f. Ex., hvorpaa Holberg har benyttet sig af Molière, ikke kan betragtes som Eftertryk; derom kan der efter min Formening aldeles ikke være Tvivl. Naar den ærede Taler ved § 14 opkaastede Spørgsmaal om Udtrykkene i Slutningen af Paragraphen „der mundtlig ere holdte i videnskabeligt Diemed“, da fremgaaer det klart af Motiverne, at de alene gaae paa „Taler eller Forelæsninger“; det kunde iøvrigt maaskee udtrykkes noget anderledes, saaledes at den Tvivl, der kunde opstaae, vilde bortfalde. Jeg troer heller ikke, at § 15, sammenholdt med Motiverne, give Anledning til nogen Tvivl. Det er klart af Motiverne, at Enhver maa offentliggjøre Love, ministerielle og Dvrigheds Resolutioner etc., og at der, hvis dette Udcast ophøies til Lov, kan ske Indskrænkning deri, naar der ved særlig Lov er indrømmet en Forfatter en Ret med Hensyn til disse Sager. Derimod erkjender jeg, at der mulig kan være Anledning til maaskee at redigere § 18 noget anderledes, saa at det klart fremgaaer, hvoreledes den er at forstaae. Iøvrigt troer jeg, at den ærede Taler oversaae, at den udelukkende Ret, der er Tale om, til at opføre Stuespil paa et bestemt Sted, kun gjaelder det Sted, hvor den, der har den udelukkende Ret, har sit Ophold, og ikke udenfor dette. Naar den ærede Taler ved § 13 har opkastet